

opusdei.org

Carta do Prelado (agosto de 2015)

O Prelado repasa algunhas das festas litúrxicas do mes de agosto e, con ocasión do Ano mariano pola familia que se vive no Opus Dei, realiza algunhas consideracións sobre o papel dos pais na educación afectiva dos fillos.

05-08-2015

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

No centro do mes de agosto brilla a solemnidade da Asunción da nosa Señora. Ademais de celebrar a gloria que mereceu a nosa Nai pola súa total correspondencia á graza de Deus, é tamén unha imaxe da bienaventuranza que nos espera, se respondemos con fidelidade á vocación cristiá.

«Mentres a Igrexa -lembra o Concilio Vaticano II- alcanzou na Santísima Virxe a perfección, pola que se presenta sen mancha nin engurra (cfr. Ef 5, 27), os fieis loitan aínda por crecer en santidad, vencendo enteiramente ao pecado; e por iso levantan os seus ollos a María, que resplandece como modelo de virtudes para toda a comunidade dos elixidos» [1].

No mes que agora comezamos, hai outras advocacións marianas que nos colman de gozo. Mañá, día 2, é a memoria da nosa Señora dos Anxos.

O 5, aniversario da dedicación da basílica de Santa María a Maior, lembramos a maternidade divina da nosa Señora. Finalmente, o día 22, celebramos a coroación da Virxe Santísima como Reina e Señora do creado. A data seguinte, 23 de agosto, tráenos o aniversario do momento en que san Xosemaría escoitou na súa alma aquela exhortación: Adeámus cum fidúcia ad thronum glóriæ, ut misericórdiam consequámur: vaiaamos con confianza ao trono da gloria, a María Santísima, para alcanzar misericordia.

Estas datas convidan tamén a considerar que Deus preparounos unha morada eterna no Ceo, onde habitaremos coa alma e o corpo glorificados, tras seguir lealmente o camiño que Deus marcase a cada persoa, conscientes de que son moitos -innumerables- os modos de percorrer a senda que conduce á gloria.

Á maior parte dos homes e mulleres, o Señor a chama a santificarse no estado matrimonial; outros, tamén moitos, reciben o don do celibato, co que serven á Igrexa e ás almas indiviso corde[2], cun corazón indiviso. En calquera caso -sexa no matrimonio, sexa no celibato- trátase sempre dunha vocación divina, un chamamento que o Señor dirixe a cada criatura.

Xa desde os anos 30 do século pasado, san Xosemaría predicaba con plena convicción esta realidade; tempos, nos que a vocación á santidad se entendía case exclusivamente referida aos sacerdotes e a quen escollían a vida relixiosa. Con todo, o noso Pai insistiu, na súa predicación e na dirección espiritual coa xente nova: Ris porque dígoche que tes "vocación matrimonial"? -Pois a tes: así, vocación[3].

Para a boa educación dos fillos, precísase axudarlles a adquirir a preparación idónea para a súa libre elección do camiño que lles leve a Deus, tarefa moi propia tamén dos pais. A Igrexa insistiu sempre en que os pais e nais non poden delegar esta obrigação noutras persoas. Xa Pío XI denunciou os males de «ese naturalismo que (...) invade o campo educativo nunha materia tan delicada como é a moral e a castidade» [4]. E san Xoán Paulo II, na exhortación apostólica Familiaris consortio, reafirma que «a educación para o amor como don de si mesmo constitúe tamén a premisa indispensable para os pais (...). Ante unha cultura que "banaliza" en gran parte a sexualidade humana, porque a interpreta e vívea de maneira reductiva e empobrecida, relacionándoa unicamente co corpo e o pracer egoísta» [5], quen fan cabeza no fogar han de considerar moi seriamente, nese labor, a

dignidade da persoa, creada a imaxe e semellanza de Deus.

Neste contexto, é do todo irrenunciable a educación para a castidade, como virtude que desenvolve a auténtica madurez de cada home, de cada muller, e vólvelles capaces de respectar e promover a pertenza do corpo a Deus. Por iso, quen presiden a familia han de pór unha atención e un coidado especial, discerniendo os signos da chamada de Deus á educación para a virginidad, como forma suprema do don dun mesmo que constitúe o sentido intrínseco da sexualidade humana [6].

Certamente, os pais e as nais poden e -nalgúns casos- deben solicitar consello a persoas ben formadas, pero a iniciativa e a responsabilidade pertencen sempre a eles. Non han de mostrar reparos ou medos a afrontar estes temas. Diríxome especialmente

aos fieis e aos Cooperadores da Obra chamados ao estado matrimonial. Con sentido sobrenatural e agarimo humano, con garbo próximo, advertiredes as inquietudes que xorden nos vossos fillos, e actuaredes entón con delicadeza, apoiados na oración.

San Xosemaría aconsellaba seria e cariñosamente aos pais, que se ocupasen eles mesmos de falar aos fillos sobre a orixe da vida, utilizando exemplos intelixibles. Gran horizonte tamén para aqueles matrimonios aos que Divos non concedeu descendencia, para colaborar co seu exemplo e a súa palabra na defensa da estupenda virtude da castidade.

Lembrábovos que Divos chama á maior parte dos homes e das mulleres ao estado matrimonial. Na preparación dese paso, un papel importante corresponde ao noivado.

O Catecismo da Igrexa católica afirma que os fillos teñen o dereito e o deber de elixir a súa profesión e o seu estado de vida, á vez que engade: «Estas novas responsabilidades deberán asumilas nunha relación de confianza cos seus pais, cuxo parecer e consello pedirán e recibirán dócilmente. Os pais deben coidar de non presionar aos seus fillos nin na elección dunha profesión, nin na do seu futuro cónxuxe. Esta indispensable prudencia non impide, senón ao contrario, axudar aos fillos con consellos juiciosos, particularmente cando estes proponse fundar un fogar» [7].

O noso Fundador recomendaba que o tempo do noivado non se prolongase demasiado: o lóxico para chegar a un suficiente coñecemento mutuo e comprobar a existencia dun amor, que deberá despois crecer sempre máis. Mentres tanto, é

preciso aterse con temperanza e señorío ás esixencias da lei de Deus.

Por desgraza, tamén neste campo difundíronse ideas e comportamentos erróneos, que contrastan frontalmente coa lei natural e a lei divina positiva. O Papa Francisco, nunha audiencia, expuña meses atrás algúns puntos do ensino tradicional da Igrexa. Entre outros, lembra que a alianza de amor entre o home e a muller, alianza pola vida, non se improvisa, non se fai dun día para outro. Non existe o matrimonio 'express': é necesario traballar no amor, é necesario camiñar. A alianza do amor entre o home e a muller apréndese e afínase [8]. E engade con realismo: quen pretende querer todo e enseguida, logo cede tamén en todo -e enseguida- ante a primeira dificultade (ou ante a primeira ocasión) [9].

Se os pais están atentos ao desenvolvemento físico e espiritual dos fillos, poderán advertir con maior facilidade cando precisan dun oportuno consello ou unha orientación. Ao mesmo tempo, han de recoñecer a posible e magnífica chamada dalgún, para dedicarse ao servizo de Deus e das almas en celibato apostólico. Cando os pais asústanse ante esta circunstancia, e oponse inmoderadamente a esa elección, demostran -polo menos- que o espírito de Xesucristo calou pouco nas súas almas, que o seu cristianismo queda moito en superficialidade. É lóxico que consideren o asunto na presenza de Deus e que, se se moven cunha postura intransixente, cambien de actitude. Penso que só quen aman o camiño do celibato, entenderán con máis profundidade a grandeza dun matrimonio limpo.

Volvo ao principio destas liñas. San Xosemaría foi, por querer de Deus, un heraldo decidido da chamada á santidad en todos os estados.

Repetía a miúdo que bendicía o amor dos esposos coas súas dúas mans de sacerdote, porque os cónxuxes son os ministros e a materia mesma do sacramento do Matrimonio (...). E, á vez, digo sempre que, quen seguen o camiño vocacional do celibato apostólico, non son solterones que non comprenden ou non aprecian o amor; ao contrario, as súas vidas explícanse pola realidade dese Amor divino -gústame escribilo con maiúscula- que é a esencia mesma de toda vocación cristiá .

Non hai contradición algunha entre ter leste aprecio á vocación matrimonial e entender a maior excelencia da vocación ao celibato propter regnum coelórum (Mt 19, 12), polo reino dos ceos. Estou convencido de que calquera cristián

entende perfectamente como estas dúas cousas son compatibles, se procura coñecer, aceptar e amar o ensino da Igrexa; e se procura tamén coñecer, aceptar e amar a súa propia vocación persoal. É dicir, se ten fe e vive de fe (...).

Por iso, un cristián que procura santificarse no estado matrimonial, e é consciente da grandeza da súa propia vocación, espontaneamente sente unha especial veneración e un profundo agarimo cara aos que son chamados ao celibato apostólico; e cando algún dos seus fillos, pola graza do Señor, emprende ese camiño, alégrese sinceramente. E chega a amar aínda máis a súa propia vocación matrimonial, que lle permitiu ofrecer a Xesucristo -o gran Amor de todos, célibes ou casados- os froitos do amor humano [10].

O próximo día 15 renovaremos - como todos os anos- a consagración

do Opus Dei ao Corazón dulcísimo de María, que o noso Pai realizou por vez primeira na Santa Casa de Loreto, en 1951. Anímovos a repetir moitas veces a jaculatoria que entón nos recomendaba -Cor Mariæ dulcissimum, iter para tutum!-, pedindo tamén á Virxe que prepare a todos un camiño seguro: a quen recibiron a vocación matrimonial e a quen seguen a Xesucristo pola senda do celibato apostólico.

Fai poucos días, tiven ocasión de achegarme a Lourdes e, coa imaxinación, a todos os santuarios dedicados á nosa Nai, acompañándovos aos lugares onde vaiades. Non deixedes de unirvos á miña oración polo Papa, as súas intencións e o próximo Sínodo sobre a familia. Datas atrás repetíanme persoas alleas á Obra: "No Opus Dei ámase moito á Virxe"; non lles falta razón, e habemos de esforzarnos - cada unha, cada un- en ir a máis.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Pamplona, 1-VIII-2015.

[1] Concilio Vaticano II, Const. dogm. Lumen gentium, n. 65.

[2] Cfr. 1 Cor 7, 32-34.

[3] San Xosemaría, Camiño, n. 27.

[4] Pío XI, Litt. enc. Divini illius Magistri, 31-XII-1929, n. 49.

[5] San Xoán Paulo II, Exhort. ap. Familiaris consortio, 22-XI-1981, n. 37.

[6] Cfr. Ibid.

[7] Catecismo da Igrexa católica, n. 2230.

[8] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 27-V-2015.

[9] Ibid.

[10] San Xosemaría, Conversacións,
n. 92.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-agosto-
de-2015/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-agosto-de-2015/) (22-02-2026)